

CONCLUSIONS DE LES PEDRELLIANES – TROBADES A LA BC

14 de novembre de 2019

TAULA 1. INSTITUCIONS, ENTITATS I EMPRESES

Participants: Maria Lladó (coordinadora de música de l'Institut Ramon Llull), Josep Borràs (director del Conservatori de Badalona, fagotista i professor a l'Esmuc), Josep Dolcet (musicòleg, Editorial i Discogràfica Tritó, president de la Societat Sor de Barcelona), Ana María Dávila, moderadora.

- Les institucions ofereixen suport a la difusió internacional de la música catalana. L'Institut Ramon Llull és l'ens encarregat de fer-la visible al món, tot i que hi ha molt desconeixement de la seva tasca. En aquest sentit, l'entitat reclama un contacte permanent amb el sector per poder atendre les seves necessitats reals i optimitzar els recursos.
- Es constata, com a necessitat prioritària, l'articulació d'eines d'informació i difusió centralitzades, que permetin al teixit internacional accedir a l'ampli ventall de la música catalana, de manera que no es programin sempre els mateixos noms, un dels grans reptes de la difusió. Es proposa una trobada de totes les institucions que treballen al voltant de la recuperació del patrimoni i l'autoria, per veure com tenir presència als circuits europeus de difusió, com l'IAMIC, International Association of Music Information Center.
- Els centres d'ensenyament haurien de ser la llavor on es generi la curiositat pel patrimoni i el llegat de la música, que ha d'anar més enllà de la recerca i arribar fins a la interpretació. Malauradament, l'interès dels estudiants pel patrimoni musical ensopega posteriorment amb el món real, per la manca de projecció que pot tenir aquest tipus de repertori. Això està contribuint a una pèrdua de curiositat que es tradueix, fins i tot, en desconeixement dels noms més rellevants de la música catalana del segle XX. Per tot això és fonamental que la música, com a patrimoni, es comenci a valorar des de l'escola. També cal replantejar, des del punt de vista curricular, l'estudi del patrimoni musical, actualment molt fraccionat.
- Les editorials de música estan ajudant a normalitzar aquest repertori, però haurien de ser els intèrprets qui apostessin per aquestes obres com a forma de diferenciar-se i donar un valor afegit a la seva activitat.

- La col·laboració entre els professionals o especialistes en patrimoni musical i les administracions contribueixen habitualment a crear productes de qualitat i amb més recorregut a efectes de difusió.
- Resta pendent un debat sobre la poca presència del tema *autoria* dins el Pla Integral de la Música.

TAULA 2. MITJANS DE COMUNICACIÓ

Participants: Raimon Colomer (responsable de l'Àrea de Producció de Catalunya Música), Albert Torrens (director de la Revista Musical Catalana), Aina Vega i Rofes (musicòloga, divulgadora i periodista cultural de Núvol i altres mitjans). Pere Andreu Jariod, moderador.

- Es remarca la importància d'oferir per damunt de tot un bon contingut. El patrimoni musical té presència sobretot a nivell d'enregistraments, entrevistes i crítiques de concerts, però caldria donar més visibilitat al que passa en el territori, més enllà de Barcelona.
- Es rep diàriament un allau d'informació i moltes vegades el difícil és fer la tria. Sobretot de concerts, que tenen un retorn molt més comercial i immediat. Costa, però, que arribin notícies de recuperació patrimonial i per això, si es vol reflectir patrimoni, s'ha de ser més proactiu.
- Les xarxes socials s'han incorporat als diferents mitjans, convertint-se en una eina fonamental a l'hora de comunicar i arribar al màxim de públic. El seu ús ha facilitat la feina però alhora ha multiplicat les tasques. Hi ha músics que no tenen un canal de comunicació i això els penalitza.
- Es té la sensació que les institucions que es dediquen a la música i al patrimoni musical no estan prou ben comunicades. No és treballa en una xarxa prou potent i permanent. Es troba a faltar un contacte constant i una estratègia comuna. I també són necessaris més espais de trobada per parlar de temes de l'interès de tothom.
- Als mitjans generalistes la presència de la música clàssica és cada vegada més petita, i es fixen només en els grans esdeveniments. Per això, els mitjans especialitzats en música clàssica han de fer molt bona feina per suplir aquestes mancances. En el torn de preguntes, es comenta la necessitat d'establir diàlegs amb els responsables de les seccions de cultura dels grans mitjans, per sensibilitzar-los sobre la importància de donar a conèixer el patrimoni musical.

TAULA 3: INTÈRPRETS, FORMACIONS I PROGRAMADORS.

**Participants: Maria Hinojosa (soprano), Xavier Puig (director de l'Orquestra Simfònica del Vallès i del Cor de Cambra del Palau de la Música), Robert Brufau (director de L'Auditori).
Marta Porter, moderadora.**

- Tant la intèrpret com el director d'orquestra destaquen que, tot i que no són programadors, sí que sovint fan propostes per incloure determinades obres en un programa, tot i que no sempre són acceptades. Els dos són conscients de la importància d'incloure música catalana en els seus concerts per difondre el patrimoni musical català.
- Per part dels intèrprets s'evidencia una cursa d'obstacles: 1) desconeixement i falta de curiositat pel patrimoni català; 2) manca de temps per descobrir, estudiar, interpretar i enregistrar música catalana; i 3) assumir el risc d'interpretar una obra desconeguda; en aquest cas el risc tan afecta als intèrprets com als programadors.
- Es comenta que de cara a la difusió del patrimoni seria interessant fer una reconstrucció del cànnon català i destacar alguns compositors que tenim oblidats. Seria interessant tenir un suport institucional perquè es poguessin fer obres d'un autor català de forma reiterada per adquirir un repertori estable i formar un públic en la música catalana.
- Els programadors musicals, principalment l'Auditori en tant que institució pública, és plenament conscient de la necessitat de vetllar per la interpretació del nostre patrimoni musical. Si bé és cert que l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha fet al llarg dels darrers anys un esforç per la creació d'un nou repertori amb encàrrecs a compositors catalans vius, es constata el fet que no es programa música catalana de compositors traspassats. En aquest sentit, s'anuncia que de cara a la temporada 2020-2021 es programaran més obres de patrimoni català.
- El tema econòmic destaca com un escull. Pel que fa a l'Auditori, s'evidencia que cal treure rendibilitat als nous projectes que apostin pel patrimoni, i en aquest sentit aposta pel risc, tot i assumir que el públic de música clàssica és conservador. Des de les institucions públiques s'aposta per trobar l'equilibri entre educar el públic en noves propostes engrescadores i el cost econòmic que això suposi, ja que el taquillaatge és una font d'ingressos important. Per contra, als programadors privats els és molt més difícil assumir aquest risc.

- També s'anuncia que hi ha voluntat de reactivar el projecte del Centre Robert Gerhard, dotant-lo d'un pressupost propi.
- Alhora, s'anuncia que des de l'Auditori es llançarà un segell propi de distribució digital i es pensarà en les programacions per tal que puguin ser enregistrades. S'anuncia que aquest estiu s'enregistraran obres de Parra, Humet i Pablo Carrascosa, i que l'any que ve es farà el mateix amb Gerhard i Lamote de Grignon. Destaca la voluntat que la programació vagi acompanyada d'enregistraments per deixar-ne testimoni.

Desembre 2019